

Repertoriumnummer 2017/ 6349
Datum van uitspraak 12 juni 2017
Rolnummer 17/66/B

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

Niet aan te bieden aan de ontvanger

VRUGGESTELD VAN HET GRIFFIERECHT
Afschrift ter kennis gebracht in uitvoering van
art. .... *1030... Gen. w.* .....

**Rechtbank van eerste aanleg
West-Vlaanderen,
afdeling Brugge,
sectie burgerlijke rechtbank**

Beschikking

tweede kamer

Aangeboden op
Niet te registreren

B02 - 12 juni 2017 -

De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie: burgerlijke rechtbank, tweede kamer, heeft de hiernavolgende beschikking verleend:

In de zaak: 17/66/B

Een eenzijdig verzoekschrift tot erkenning als staatloze in de zin van artikel 1 van het verdrag d.d. 28 september 1954 van New York betreffende de Status van Staatlozen, met de erbij gevoegde stukken, werd neergelegd ter griffie van deze rechtbank op 9 januari 2017 door meester Sylvie MICHOLT, advocaat te Brugge, namens _____ volgens het neergelegde verzoekschrift geboren te _____ op _____, met woonplaats te _____

Verzoeker en zijn raadsman werden overeenkomstig artikel 1028 Gerechtelijk Wetboek bij gerechtsbrief van 18 januari 2017 opgeroepen om te verschijnen in raadkamer op de rechtszitting van 22 mei 2017.

Het Openbaar Ministerie verleende negatief schriftelijk advies gedateerd op 29 maart 2017, ondertekend door de heer Marc Florens, eerste substituut procureur des Konings, luidend als volgt: "verzoeker toont niet aan dat hij geen Palestijns Staatsburger is en dat Palestina als staat onbestaande zou zijn. Om deze redenen, adviseert mijn ambt: het eenzijdig verzoekschrift ontvankelijk doch ongegrond te verklaren".

Op 19 mei 2017 heeft de raadsman van verzoeker repliekbesluiten neergelegd op de griffie.

Op de zitting van 22 mei 2017 in raadkamer werden verzoeker en zijn raadsman gehoord in hun middelen en besluiten, werd het schriftelijke advies van het O.M. mondeling bevestigd en hebben verzoeker en zijn raadsman verwezen naar hun repliekbesluiten.

De artikelen 2, 9 en volgende van de wet van 15 juni 1935 tot regeling van het taalgebruik in gerechtszaken werden in acht genomen.

Beoordeling:

De rechtbank heeft kennis genomen van alle elementen van het dossier.

Bevoegdheid

De rechtbank van eerste aanleg is bevoegd om kennis te nemen van de vordering, aangezien de vordering de staat van personen betreft (artikel 569, 1° Gerechtelijk Wetboek). Deze rechtbank werd terecht geadieerd, aangezien verzoeker verblijft in het gerechtelijk arrondissement alhier.

Ontvankelijkheid

Verzoeker heeft duidelijk een onmiddellijk belang om de vordering in te stellen. De vordering werd regelmatig ingesteld. De vordering is dan ook ontvankelijk.

Algemeen juridisch kader voor staatloosheid

Nationaliteit is een rechtsband die een individu als onderdaan verbindt aan een staat (Van de Putte, M. en Clement, J., "Nationaliteit", APR, Antwerpen, 2001, 2).

Overeenkomstig artikel 1.1 van het verdrag d.d. 28 september 1954 van New York betreffende de Status van Staatlozen, zoals goedgekeurd door België bij de wet van 12 mei 1960 (B.S. 10 augustus 1960), hierna kort Apatridenverdrag genoemd, geldt voor de toepassing van dit verdrag als staatloze, een persoon die door geen enkele Staat krachtens diens wetgeving als onderdaan beschouwd wordt. Behoudens de uitsluitingen bepaald in artikel 1.2, is het Apatridenverdrag van toepassing op al degenen die geen nationaliteit bezitten.

Een persoon die zijn erkenning als staatloze vraagt, moet aantonen dat hij niet een of andere nationaliteit bezit. Deze regel dient evenwel in redelijkheid toegepast te worden, in die zin dat men van de verzoeker niet kan verlangen dat hij aantoont dat hij niet de voorwaarden zou vervullen om minstens van één staat ter wereld de nationaliteit te verkrijgen, maar dat verzoeker enkel moet aantonen dat hij door de landen waarmee hij een band heeft omwille van geboorte, afstamming, huwelijk, verblijf, ... niet als onderdaan beschouwd wordt en wanneer hij ooit een nationaliteit heeft bezeten, dat hij deze, ingevolge de wet, verloren heeft.

Concrete casus van verzoeker

Uit het voorliggende administratief dossier van het O.M. blijkt dat verzoeker op een asielaanvraag ingediend heeft, dat zijn dossier op door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen werd aan het Commissariaat-generaal, dat de asielaanvraag van betrokkene in behandeling is op het Commissariaat-generaal, dat verzoeker nog niet werd gehoord, dat hij ook geen documenten neerlegde in de asielprocedure, dat hij verklaard heeft dat hij zijn paspoort verloren is op zee. Het O.M. stelt in voormeld advies van 29 maart 2017 onder meer "Het is mij bijgevolg nog niet mogelijk om uitspraak te doen betreffende de geloofwaardigheid van zijn identiteit en afkomst".

De rechtbank stelt vast dat waar verzoeker in de asielprocedure blijkbaar (minstens bij de inleiding) geen documenten neergelegd heeft, hij in de huidige procedure wel degelijk documenten voorlegt om zijn identiteit en afkomst te bewijzen, maar dat de voorliggende documenten (loutere) kopies betreffen (zie de stukken 2 tot en met 10 van verzoeker).

Verzoeker en zijn raadsman kunnen gevolgd worden in zoverre zij aanvoeren dat de asielprocedure losstaat van de vordering tot erkenning als staatloze, dat de beide procedures een andere finaliteit hebben en dat de uitkomst van de asielprocedure niet dient afgewacht te worden om uitspraak te doen over het verzoek tot erkenning als staatloze.

Voor zover de identiteit en Palestijnse herkomst van verzoeker aannemelijk gemaakt worden door de voorliggende stavingsstukken, komt de rechtbank tot de volgende bevindingen.

Verzoeker houdt concreet voor dat hij op heden geen enkele nationaliteit draagt, dat hij niet onder de uitzonderingen valt zoals opgesomd in de artikelen 1, 2, i, ii en iii van het Apatridenverdrag, dat hij geboren is op 18 augustus 1989 te Gaza, dat hij van Palestijnse origine is, dat zijn beide ouders Palestijns zijn, dat hij vanuit Gaza gevlucht is naar België (via Egypte, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland), dat hij vanaf zijn geboorte tot zijn vertrek uit Gaza in geen enkele andere staat verbleven heeft en dat hij krachtens de wetgeving van geen enkele staat als onderdaan van een staat kan beschouwd worden.

Op verzoeker rust aldus concreet de bewijslast dat hij niet door een nationaliteitsband met Palestina kan worden / is verbonden. Uit niets blijkt dat verzoeker ooit een (andere) nationaliteit heeft bezeten.

Tevens blijkt nergens uit de voorliggende informatie dat er elementen zouden aanwezig zijn om aan te nemen dat de betrokkene onder de uitsluitingen valt die opgesomd zijn in de artikelen 1, §2, i, ii en iii van het Aparidenverdrag.

Korte historische schets van de erkenning van Palestina

De Palestijnse gebieden zijn verdeeld over de Westelijke Jordaanoever ("West Bank"), de Gazastrook en Oost-Jeruzalem. De grens tussen de Palestijnse gebieden en Israël is betwist.

De territoriale integriteit van Palestina werd erkend en bevestigd in resoluties van de VN Veiligheidsraad, de Algemene Vergadering van de VN en het International Court of Justice. Ook het zelfbeschikkingsrecht van de Palestijnen en het recht op een onafhankelijke Palestijnse staat werd bevestigd in een reeks resoluties van de Algemene Vergadering van de VN.

Tot 1917 was de Gazastrook een deel van het Ottomaanse Rijk. In 1917 werd het -in de Eerste Wereldoorlog- veroverd door de Britten in de Slag bij Gaza. Het Verenigd Koninkrijk kreeg in 1922 van de Volkenbond een mandaat over Palestina, waarvan op 25 mei 1923 de definitieve grens werd bepaald.

Op 15 mei 1948 liep het Britse mandaat voor Palestina af. In anticipatie hierop heeft het Joods Agentschap op 14 mei 1948 de onafhankelijkheid van de staat Israël afgekondigd, waarna de Arabisch-Israëliëse oorlog uitbrak.

Egypte bezette de Gazastrook van 1949 tot 1967, met een onderbreking van vier maanden Israëliëse bezetting tijdens de Suezcrisis van 1956.

In de Zesdaagse Oorlog van 1967 werd de Gazastrook door Israël op Egypte veroverd en bezet.

In 1974 werd de PLO erkend als "non-member observer entity" bij de VN.

Eind 1987 ontstond een massale opstand van Palestijnen, die duurde tot eind 1993, de zogenaamde Eerste Intifada.

In Resolutie 43/177 heeft de Algemene Vergadering van de VN op 15 december 1988 de onafhankelijkheidsverklaring van de Palestinian National Council van 15 november 1988 erkend en de noodzaak bevestigd om het Palestijnse volk in staat te stellen hun soevereiniteit over hun sinds 1967 bezette territorium uit te oefenen. De resolutie werd goedgekeurd met 104 stemmen voor, twee stemmen tegen (de VS en Israël) en 36 onthoudingen.

Na de Golfoorlog werden in 1993-1995 in Oslo de Israëlisch-Palestijnse Oslo-akkoorden gesloten (*tussen Israël en de PLO, met de VS en Rusland als getuigen*). Onder de bepalingen van deze akkoorden werd de Palestijnse Autoriteit opgericht en werd voorzien in de invoering van een Palestijns zelfbestuur in fases. De Gazastrook en de Westelijke Jordaanoever werden in de akkoorden van 1993 in drie zones verdeeld: een zone onder bestuur van de Palestijnse Autoriteit, een zone die ressorteerde onder de Palestijnse Autoriteit maar onder Israëliësch militair bewind bleef, en een zone onder bestuur van de regering van Israël. De akkoorden van 1993 voorzagen een interim zelfbestuur onder de modaliteiten zoals voorzien in de akkoorden, en dat binnen de vijf jaar een nieuw verdrag, bekend als Oslo II, diende onderhandeld te worden. In de akkoorden van Oslo II van 1995 werd opnieuw een interimregeling over de Gazastrook en de Westelijke Jordaanoever overeengekomen.

In 2000 brak de zogenaamde Tweede Intifada uit.

Op 12 maart 2002 werd Resolutie 1397 aangenomen door de VN-Veiligheidsraad met 14 stemmen voor en nul stemmen tegen, bij onthouding van Syrië. In deze historische resolutie heeft de Veiligheidsraad zich voor het eerst uitgesproken voor de vorming van twee onafhankelijke staten, Palestina en Israël, op basis van resolutie 242 en resolutie 338.

Op 19 september 2003 heeft de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties in Resolutie 1515 haar steun voor een tweestatenoplossing voor Israël en Palestina bevestigd. Tevens werd aan het zogenaamde Kwartet de opdracht verleend om de "roadmap" uit te voeren.

In 2004 stemde de Knesset in met het plan van de regering-Sharon tot de terugtrekking uit de Gazastrook en de ontmanteling van de Joodse nederzettingen in de Gazastrook.

In september 2005 droeg Israël de controle over de volledige Gazastrook over aan de Palestijnse Autoriteit, hoewel het Israëlische leger nog wel aanwezig bleef. Voor Israëlische burgers werd de toegang tot de Gazastrook door Israël afgesloten.

In 2006 werden democratische verkiezingen georganiseerd in de Palestijnse gebieden.

Op 11 mei 2009 deed de VN Veiligheidsraad een hernieuwde oproep voor de oprichting van een Palestijnse Staat.

Op 12 april 2011 brachten de Verenigde Naties een rapport uit waarin werd geconcludeerd dat Palestina klaar is om "haar eigen land te besturen" en werd gesteld dat hiermee de weg openlag voor een erkenning als onafhankelijke staat later dat jaar.

Op 23 september 2011 heeft president Abbas het lidmaatschap van de VN aangevraagd. De Veiligheidsraad van de VN kon niet instemmen met dit verzoek, omdat enkele leden van de Raad, waaronder de Verenigde Staten, dit blokkeerden. Vervolgens heeft Abbas het verzoek ingediend om waarnemend niet-lid van de VN te worden. Om waarnemend niet-lid te worden is de toestemming van de Algemene Vergadering van de VN nodig en niet die van de Veiligheidsraad:

Op 26 november 2012 heeft de Algemene Vergadering van de VN ingestemd met Resolutie 67/19, waarbij onder andere het recht van het Palestijnse volk op zelfbeschikking en op de onafhankelijkheid van de Palestijnse Staat op het sinds 1967 bezette Palestijnse gebied herbevestigd werd, waarbij aan Palestina de status van waarnemend niet-lid(staat) toegekend werd, zonder afbreuk te doen aan de rechten, privileges en rol van de PLO in de VN als vertegenwoordiger van het Palestijnse volk, "overeenkomstig de relevante resoluties en praktijk", en waarbij de hoop uitgedrukt werd dat de Veiligheidsraad het verzoek tot toelating als "full member" in de VN gunstig zou behandelen. België stemde voor de instemming met de toetreding van Palestina als waarnemend niet-lid.

De voormelde instemming van België om Palestina als waarnemer bij de VN te erkennen staat niet gelijk aan een erkenning als soevereine staat.

Huidige stand van zaken betreffende de erkenning van Palestina

Overeenkomstig het internationaal recht zijn er vier objectieve criteria die dienen vervuld te zijn opdat er sprake zou zijn van een soevereine staat: een bepaald grondgebied, een permanente bevolking, een regering en de capaciteit om relaties aan te gaan met andere staten (artikel 1 van de Conventie van Montevideo van 1933). Het politieke bestaan van een staat is te onderscheiden van de erkenning van een staat (artikel 3 van de Conventie van Montevideo).

Als verdrag en verdragsrechtelijk bindt de Montevideo Conventie enkel de partijen bij het verdrag (20 Noord- en Zuid-Amerikaanse staten hebben het verdrag ondertekend, 16 staten hebben het verdrag ook geratificeerd). De Montevideo Conventie is echter ook de kristallisatie of weergave van internationaal gewoonterecht en de erin vervatte bepalingen van internationaal gewoonterecht zijn derhalve als dusdanig ook van toepassing op andere staten dan degene die de Conventie ondertekend en geratificeerd hebben.

Overigens heeft ook de Arbitration Commission of the Conference on Yugoslavia (de zogenaamde Badinter Commissie, in 1992 in het leven geroepen door de Europese Gemeenschap) toepassing gemaakt van de voormelde vier objectieve criteria.

De voormelde principes zoals opgenomen in de Montevideo Conventie vinden ook bevestiging en steun in de resolutie "La reconnaissance de nouveaux Etats et des nouveaux gouvernements" (van 23 april 1936) van het Institut de Droit international, een in 1873 opgerichte internationale organisatie die puur academisch is, niet streeft naar een officiële status en de bevordering van het internationaal recht beoogt door te streven naar algemene formuleringen in het internationaal recht die corresponderen met het "juridisch geweten" van de beschaafde wereld, en door zijn medewerking te verlenen aan iedere ernstige poging de internationale wetgeving te codificeren. Artikel 1 van de voormelde resolutie van 23 april 1936 bepaalt dat de erkenning een declaratoir effect heeft en dat het bestaan van een nieuwe staat, met alle juridische gevolgen, niet wordt aangetast door de erkenningsweigering van andere staten.

Concrete toetsing op de Palestijnse Gebieden

Concreet toegepast op de Palestijnse Gebieden, staat vooreerst vast dat Palestina een permanente bevolking heeft.

Verder staat vast dat Palestina een welbepaald grondgebied heeft. De omstandigheid dat de grenzen van het grondgebied betwist zijn en dat het grondgebied van Palestina versnipperd is, doet geen afbreuk aan de bevinding dat Palestina over een grondgebied beschikt zoals volgens het internationaal gewoonterecht vereist opdat er sprake zou zijn van een soevereine staat.

Ten derde beschikken de Palestijnse gebieden over een regering, de Palestijnse Nationale Autoriteit, die weliswaar over beperkte bevoegdheden beschikt. Noch de beperkingen inzake de uitoefening van het regeringsgezag door de Palestijnse Nationale Autoriteit die voortvloeien uit de Oslo Akkoorden noch de effectieve controle die door Israël uitgeoefend wordt (met name op de buitengrenzen, het luchtruim, de territoriale wateren, het bevolkingsregister, de belastingsinkomsten en functies in de overheid, zie "Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in the Palestinian territories occupied since 1967", 17 augustus 2007, doc. Nr. A/62, 275, p. 2) noch de bezetting van delen van Palestijnse gebieden door Israël in het bijzonder doen afbreuk aan de voormelde bevinding dat de Palestijnse gebieden over een regering beschikken.

Tenslotte beschikt Palestina over de capaciteit om relaties aan te gaan met andere staten, ondanks de beperkingen die voortvloeien uit de Oslo Akkoorden op dit punt en de militaire Israëlische bezetting. Hierbij kan aangestipt worden dat Palestina reeds meerdere internationale akkoorden gesloten heeft (zoals het Arab Charter on Human Rights en het UNESCO Cultural Heritage Center), dat Palestina gesprekken aangeknoopt heeft met andere staten en dat Palestina inmiddels het statuut van "permanent observer" bij de Verenigde Naties aangevraagd heeft en toegekend gekregen heeft.

De voormelde vier objectieve criteria zoals weergegeven in de Montevideo Conventie zijn aldus wat Palestina betreft vervuld.

Reeds 135 staten hebben Palestina officieel erkend, derhalve meer dan twee derden van de 193 lidstaten van de Verenigde Naties. Evenwel heeft een significant aantal staten Palestina nog niet officieel erkend.

Daarnaast heeft de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 26 november 2012 aan Palestina de status van waarnemend niet-lid(staat) toegekend. De Veiligheidsraad heeft evenwel geweigerd Palestina als volwaardig lid te erkennen.

Op 17 december 2014 heeft het Europees Parlement een resolutie goedgekeurd die de erkenning van Palestina als staat en de tweestaten-oplossing in principe steunt en vindt dat deze parallel moeten lopen met de ontwikkeling van vredesonderhandelingen die bevorderd moeten worden.

Op 5 februari 2015 heeft de Kamer van Volksvertegenwoordigers in België een resolutie goedgekeurd voor de erkenning van de Palestijnse Staat, waarbij drie concrete voorwaarden aan de erkenning gekoppeld worden: een gezamenlijk Europees standpunt, de vorming van een Palestijnse regering die het hele grondgebied controleert en de evolutie van de vredesonderhandelingen. De voormelde resolutie van 5 februari 2015 houdt een verzoek in dat gericht is aan de federale Regering om haar beleid in de door de Kamer gewenste richting te sturen, maar is niet bindend. De federale Regering heeft de Palestijnse Staat nog niet als dusdanig erkend.

De voormelde elementen doen evenwel geen afbreuk aan de bevinding dat de vier constitutieve voorwaarden om van een soevereine staat te kunnen spreken, vervuld zijn wat Palestina betreft (vergelijk Cass. 23 januari 2017, AR nr. C.16.0250.N).

Besluit

Voor zover de identiteit en Palestijnse herkomst van verzoeker aannemelijk gemaakt worden door de voorliggende stukken waarop verzoeker zich steunt, is er sprake van een band van verzoeker met Palestina omwille van zijn geboorte, afstamming en verblijf.

Verzoeker kan zich, gelet op wat hoger uiteengezet werd, niet beroepen op het niet-bestaan van Palestina als staat om te besluiten dat hij als onderdaan niet kan worden verbonden met een / deze staat.

Verzoeker toont niet aan dat hij door de staat Palestina, krachtens de wetgeving van Palestina, niet als onderdaan wordt beschouwd.

Het negatief schriftelijk advies van het O.M. van 29 maart 2017 wordt, gelet op wat voorafgaat, bijgetreden.

Er kan derhalve niet ingegaan worden op de vraag van verzoeker tot toekenning van het statuut van staatloze.

Aangezien de huidige procedure een procedure op eenzijdig verzoekschrift betreft en er geen in het ongelijk gestelde partij is, dient de verzoekende partij de door haar gemaakte kosten van het geding, die overigens niet begroot werden, zelf te dragen.

OP DEZE GRONDEN:

De Rechtbank

Rechtsprekend na de verzoeker te hebben gehoord.

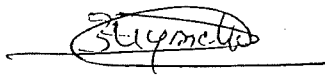
Verklaart het verzoek inzake de erkenning als staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York d.d. 28 september 1954 van ontvankelijk, maar wijst het af als ongegrond.

Laat de kosten, niet begroot, ten laste van de verzoekende partij.

Aldus verleend in raadkamer in het gerechtsgebouw te Brugge op twaalf juni tweeduizend zeventien.

Aanwezig:

Veerle De Roeck, alleenrechtsprekend rechter;
Hilde Deslypere, eerste substituut procureur des Konings;
Matthias Buysse, griffier.

M. Buysse

V. De Roeck